

วันนั้นเป็นวันที่อากาศแจ่มใส
แสงแดดอุ่นๆ ทำให้รู้สึกกระหายน้ำ
แล้วผมก็ได้พบความฉ่ำชื่นนั้นจากเขา

1

ส่วนโค้งกลมของดวงจันทร์

ซู
คำคืนที่ฝนตกฟ้าร้อง อาชินลูบแขนของตัวเองไปมาท่ามกลางอากาศ
ที่หนาวเย็นของปลายฤดูใบไม้ร่วง แว่นที่ใส่อยู่ไหลลงมาที่กลางสันจมูก
เขาจึงใช้นิ้วดันมันกลับขึ้นไปให้เข้าที่อีกครั้ง

เขากำลังหยิบเอกสารที่ระเกะระกะอยู่บนโต๊ะดูทีละแผ่น มือค่อยๆ ขยับ
อย่างเชื่องช้า สีหน้าเรียบเฉย แล้วสุดท้ายเขาก็วางมันลงราวกับโยนทิ้ง
โดยมีชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังยื่นมองเขาด้วยสายตาดิ้นเด่นอยู่ข้างๆ

"เอ่อ คุณระบุอาชินครับ นี่เป็นคดีที่ผมเลือก"

อาชินเงยหน้าขึ้นมองแล้วรับเอกสารที่ถูกยื่นมา แต่แล้วก็ขมวดคิ้ว
เมื่ออ่านเอกสารนั้นจบ

"ชื่อจู่ซางอีไซ่มัย"

"ครับ ไซ่ครับ"

"ผมไล่คุณออกไปซะ"

"...ครับ?!"

*

ซางอีนั่งอยู่ในคาเฟ่อย่างตื่นเต้น เพราะยอนฮีเพื่อนสมัยเด็กติดต่อมาว่า

อยากส่งไม้ต่องานพิเศษให้

หลังจากได้รับบาดเจ็บ ซางอ๊กก็ไม่สามารถเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลอาชีพได้อีกต่อไป จึงต้องหางานพิเศษอื่นทำ ส่วนยอนฮีนั้น ด้วยอาการป่วยของพ่อทำให้เธอต้องกลับไปอเมริกา งานพิเศษที่เธอทำอยู่จึงว่างลง เธอจึงติดต่อมาหาซางอ๊ก เพื่อนสนิทที่กำลังหางานทำ ซึ่งซางอ๊กก็ไม่อยากพลาดโอกาสนี้

"แหม แต่งตัวมาซะหล่อเลยนะ"

"ແหงลล กก็บอกว่าวันนี้้อาจได้สัมภาษณ์ เลยต้องแต่งตัวให้ดูเรียบร้อย สะอาดสะอ้านหน่อย"

"ที่บอกว่าสัมภาษณ์ จริงๆ ก็คือให้ทำงานเลยแหละ ตอนนั้นฉันก็เจอแบบนี้"

ยอนฮีส่งกระดาษ A4 ที่ระบุข้อมูลเกี่ยวกับงานที่ตัวเองทำในช่วงที่ผ่านมา มันทั้งละเอียดและเป็นระเบียบ ยอนฮีต้องทำอะไรเยอะเยาะ ถ้าเปลี่ยนคนทำกะทันหันแบบนี้ น่าจะวุ่นวายพอสมควร

ซางอ๊กดื่มกาแฟพลางอ่านรายละเอียดในกระดาษนั้น

"ชื่อ 'รยูอาชิน' นายอาจจะรู้จัก เขาเป็นนักสืบเอกชน เป็นเจ้าของ 'สำนักงานนักสืบทงเน' ที่อยู่ถัดไปอีกบล็อกทางนั้น"

"ในประเทศเราอาชีพนักสืบยังไม่ถูกกฎหมายไม่ใช่หรอ"

"ไอ้ย ช้ามๆ เรื่องนั้นไปเถอะน่า รู้มั้ยว่าเขาเก่งขนาดไหน เขาเป็นที่ปรึกษาให้ตำรวจด้วยนะ"

"มีใบอนุญาตมั้ย"

"จู่ซางอ๊ก อยากจะทำจริงมั้ยเนี่ย"

"อยากสิ"

"งั้นก็หุบปาก"

ซางอ๊กพยักหน้าพลางหัวเราะเบาๆ จากที่เขารู้ ยอนฮีไม่ได้เปลี่ยนงานพิเศษมากกว่าสามปีแล้ว ทำยาวนานขนาดนี้ คนที่ชื่อรยูอาชินก็น่าจะเป็นคนที่น่าเชื่อถือได้อยู่

จากคำอธิบายของยอนฮี ว่าที่นายจ้างของเขาเป็นคนดีมาก ทำงาน

นักสืบมาตั้งแต่เรียนจบ และเป็นทีปรีक्षाให้ตำรวจมาหลายสิบคดี นอกจากนั้นอัตราการคลี่คลายคดีเล็กๆ ก็แทบจะร้อยเปอร์เซ็นต์ มีนักสืบหลายคนที่รับงานแล้วแต่ทำไม่ได้ก็จะโยนให้คนอื่นทำต่อ แต่สำหรับเขานั้น เป็นคนที่ทำหน้าที่จนหยดสุดท้ายจริงๆ

ตัวอย่างหนึ่งที่เลื่องลือก็คือมีงานตามหาตุ๊กตาที่เด็กน้อยทำหาย แม้จะไม่มีร่องรอยอะไรเลย แต่เขาก็ขุดคุ้ยทุกพื้นที่ที่อยู่ในความทรงจำของเด็กน้อย สุดท้ายก็นำตุ๊กตาที่เขาเจอไปซ้กจนสะอาดแล้วนำไปคืนให้ ซึ่งคำตอบแทนจากงานนั้นคือไอศกรีมจากเด็กน้อย

ทั้งใจดีเก่ง ทั้งใจดี ฟังดูแล้วน่าจะเป็นคนที่สุดยอดมากๆ

"แต่เขามีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่งก็คือไม่ชอบผู้ชาย ไม่ชอบแบบจริงจัง ฉะนั้นเล่าเรื่องของนายให้เขาฟังบ้างแล้ว เขาก็ดูเฉยๆ ไม่ได้ว่ะอะไร"

"คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง"

"เดี๋ยวฉันไปส่งถึงสำนักงาน ที่นั่นเขาใช้เป็นที่พักด้วย แต่ฉันจะไม่เข้าไปนะ พอดีว่ามีธุระอื่นที่ต้องไปทำต่อนะ"

แล้วการพบกันครั้งแรกก็เริ่มต้นจากตรงนั้น แต่เวลานี้ภาพผู้ชายแสนดีที่จินตนาการอยู่ในหัวข้างอิฎถูกทำลายลงในเวลาไม่ถึงสิบนาที

"คุณยอนฮีก็เล่ารายละเอียดงานให้ฟังแล้ว เมื่อเข้ามาพบกับออกซัดเจนไปแล้ว แต่ดูท่าคุณคงอยากเป็นผู้ช่วยแคว้นเดี๋ยวแล้วโดนไล่ออก"

"เออ ไม่ใช่ครับ ในเกณฑ์ของผม ผมคิดว่ามันเป็นคดีที่ต่วนมาก ก็เลยเลือก เออ...ผมขอโทษครับ"

ซางอึไม่กล้าบอกว่าเมื่อเข้าไม่ได้ยินที่อาชินพูด เขาจึงเอ่ยขอโทษแล้ว รอคอยคำตอบจากอาชินด้วยสีหน้าประหม่า

"เมื่อเข้ามาบอกแล้วไงให้ฉีกเอกสารของสายสืบของฮูทิ้งไปเลย"

พอเห็นซางอึทำหน้าง้อ อาชินก็ฉีกเอกสารฉบับนั้นอย่างไม่พอใจ เสี่ยงกระดาษถูกฉีกทำเอาใบหน้าของซางอึซีดเผือด

"เอาไปทิ้งซะ"

ตอนที่ยอนฮีเล่าให้ฟังก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นถึงขนาดนี้ แค่บอกว่าไม่ชอบ

ผู้ชาย แต่ก็ไม่ได้บอกว่าจะมองผู้ชายด้วยสายตาระยะแยงแบบนี่

"ผมขอโทษครับ แต่คุณรยูอาชินครับ..."

ชื่อของตัวเองที่ออกมาจากปากของชายอื่นทำให้อาชินเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ก่อนจะกอดอกพร้อมกับเอนหลังไปพึ่งพนักเก้าอี้

"ว่าไง"

"แต่ไม่ว่าจะยังไง คดีนี้ก็คดีต่วนไม่ใช่หรือครับ"

"คดีของไอ้ชูกองฮูไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ไม่ต่วน"

"อย่าต่วนสรุปเองแบบนี้สิครับ!"

ชายอื่นตะโกนพลางหยิบเอกสารที่ถูกฉีกยื่นมาอีกครั้ง มันคือภาพสถานที่ที่เกิดเหตุกับภาพศพ พร้อมคำอธิบายที่เขียนเอาไว้ด้วยว่าเหยื่อรายที่สาม ต้นทางที่ส่งเอกสารนี้มาคือสถานีตำรวจท้องที่ ซึ่งชายอื่นไม่สามารถเฉลยต่อคดีแบบนี้ได้

"ดูสิครับว่าสภาพของเหยื่อเป็นยังไง ฆาตกรโหดเหี้ยมมาก และเพราะคดีนี้เป็นคดีที่อยู่ในพื้นที่ละแวกนี้ ผมจึงคิดว่าเป็นหนึ่งในคดีที่เร่งด่วนจริงๆ คดีนี้เป็นคดีที่ตำรวจขอให้ช่วย ผมไม่ได้ให้คุณเลือกทำเพราะเงิน แต่ให้เลือกทำเพราะมันเป็นคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในท้องที่นั่นซึ่งมีเด็กๆ ที่คุณต้องเอาใจใส่อาศัยอยู่ต่างหากละ!"

คำพูดนั้นทำให้อาชินขมวดคิ้ว เขาเป็นคนที่ยึดถือตามกฎของตัวเองมาโดยตลอด แต่ที่ชายอื่นพูดมาก็ไม่ผิด กระจ่างนั่นเองเสียงแจ๋งเตือนข้อความทางมือถือของเขาก็ดังขึ้น

'รยูอาชิน คดีนี้เป็นฆาตกรรมต่อเนื่อง ช่วยที่เถอะนะ ส่วนเรื่องเงินจัดการให้เรียบร้อย หัวหน้าที่อนุมัติแล้วด้วย -ชูกองฮู-'

"..."

เฮ้อ อาชินถอนหายใจยาว หลังจากนั่งนิ่งมองเอกสารที่ตัวเองฉีกทิ้งไปได้สักพัก เขาก็นำใบใส่มาติดเอกสารที่ถูกฉีกขาดให้กลับมามีสภาพเดิม

ช่างอึ้งมองภาพนั้นแล้วอึ้งอย่างดีใจ ตามคำพูดของยอนฮี เขาคงนี่เกลียดผู้ชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ชื่อ 'อูซของฮู' ไม่น่าว่าต้นเหตุที่ทำให้เขาเกลียดผู้ชาย อาจเป็นอูซของฮูคนนี้ได้

"คุณรยูอาชิน"

"จะเรียกชื่อเต็มยศไปถึงเมื่อไหร่' คุณเป็นผู้ช่วยผม เรียกผมว่า 'คุณนั๊กสึบ' สิ"

"เอ่อ ครับ คุณนั๊กสึบ"

"มีอะไรที่ว้ามา"

"ต่อไปนี่ถ้าเป็นคนดีของสายสึบอูซของฮู ผมจะพยายามมองข้ามไป แต่คดีนี้ขอให้คุณช่วยอดทนหน่อยนะครับ"

อาชินจ้องช่างอึ้งเขม็ง เขาเกลียดอูซของฮูมาก แต่ได้ยื่นข้อก็รู้สึกขัดใจแล้ว "ดี คราวหน้าถ้าเอาคดีของหมอนี้มาให้อีก ผมไล่ออกแน่"

"คอยดูได้เลยครับ"

อาชินเห็นว่าช่างอึ้งเป็นคนที่ยอนฮีแนะนำมาจึงตั้งใจว่าจะทำดีด้วย แต่ตอนนี้ต้องมาทะเลาะกันเสียแล้ว อันที่จริงเขาก็ไม่ได้เกลียดผู้ชายมาก ถึงขนาดทำงานด้วยไม่ได้ แต่เขาสะดวกใจที่จะทำงานร่วมกับผู้หญิงมากกว่า

อาชินลุกขึ้นยืน พอยืนเทียบกันแล้ว ช่างอึ้งสูงกว่าเขามาก น่าจะสูงประมาณหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรได้ ผมก็ยุ่งๆ ซึ่ไปซึ่มา นำหูจดหัดชะมัด อาชินถอนหายใจสั้นๆ บัดผมที่ปรกหน้าแล้วจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เขาสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตรตามมาตรฐานผู้ชายเกาหลี แต่พอยืนข้างๆ ช่างอึ้งแล้ว เขาก็ดูเหมือนเด็กประถมในทันที ปมด้อยที่ไม่ได้รู้สึกมานานจึงชัดเจนขึ้นมาอีกครั้ง

ขณะที่กำลังจดหัดอยู่ในใจ สายตาของอาชินก็ประสานกับสายตาของช่างอึ้งที่กำลังมองมา

"ช่างอึ้ง เราจะไปหาสายสึบอูซของฮูกัน คุณเป็นคนขับนะ"

"ครับ คุณนั๊กสึบ"

ช่างอึ้งถือเอกสารออกจากสำนักงานไปก่อน และแน่นอนว่าไม่ลืมคว่ำ

บุญแจรงมาด้วย

แม้จะต้องทำงานจริงตั้งแต่วันแรก ไม่มีช่วงเวลาให้ศึกษาหรือฝึกงานอะไรเลย แต่ช่างอีกก็มุ่งมั่นและตั้งใจมาก ตามที่ยอนฮีบอกไว้ว่างานนี้เป็นงานของผู้ช่วยนักสืบที่ต้องคอยจดบันทึกและอัดเสียงสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามพูดก็ไม่แน่ว่าจะยากสักเท่าไร

ช่างอีเช็กเครื่องบันทึกเสียงที่ยอนฮีบให้ไว้อีกครั้งก่อนจะหย่อนลงในกระเป่าเสื้อโค้ต ยอนฮีบบอกว่าอาชินเป็นคนเจ้าระเบียบมาก แต่ถ้าปรับตัวได้ก็ไม่มีปัญหา และถึงแม้ว่าจะเป็นคนตื้อตึงแต่ก็มีเหตุผล

ขณะที่กำลังย่นคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น อาชินก็เดินมาที่ลานจอดรถ คืบหน้ามีทั้งฝนตกและฟ้าร้อง แต่อาชินกลับใส่เพียงแค่เสื้อคลุมบางๆ เพียงตัวเดียว

"ต่อให้ไปพบคนที่เกลียดมากขนาดไหน ยังไงก็ควรแต่งตัวให้เหมาะสม คุณใส่แค่นั้นไม่หนาวแยะหรือครับ"

"ไม่ต้องมายุ่ง"

"แต่คุณควรแต่งตัวให้เหมาะกับอากาศที่กำลังเปลี่ยนแปลงนะครับ"

แล้วช่างอีก็คลายผ้าพันคอของตัวเองไปพันให้ อาชินจึงขบกรามพร้อมกับทำหน้าสะอิดสะเอียนเต็มที่

พอดรีโมตปลดล็อก รถแกรนด์แอตเวนเจอร์สีเงินก็มีไฟกะพริบขึ้นก่อนประตูจะถูกเปิดออก อาชินขึ้นนั่งฝั่งข้างคนขับ คาดเข็มขัดนิรภัย แล้วเริ่มอ่านเอกสารสรุปคดีที่ช่างอีส่งให้

ส่วนช่างอีก็ขึ้นนั่งประจำที่คนขับ ปรับที่นั่งและกระจกมองหลังเพื่อให้ได้ระดับสายตาที่เหมาะสมกับตัวเอง จากนั้นก็กดเนวิเกเตอร์ อาชินคงไปที่สถานีตำรวจแห่งนี้บ่อยๆ จนบันทึกที่อยู่เอาไว้ว่า 'ไอเวร' ลงในรายการโปรด พอช่างอีลองกดดูก็พบว่าอยู่ห่างจากที่นี้สิบห้ากิโลเมตร จากนั้นเขาก็ปลดเบรกมือเตรียมออกรถ

"ก็ไม่ใช่หรอ"

"ก็ไม่เท่าไรหรอกครับ"

"ไร้สาระ"

อาชินเก็บเอกสารสรุปคดีใส่ลิ้นชักหน้ารถ เวลาอยู่บนรถเขามักจะหลับตาฟังหมอนรองคอที่ติดเอาไว้ตรงพนักพิง ซางอีเหลือบมองแล้วจึงเปิดซีดีเตอร์ีให้ความอบอุ่น

คืนนี้ฝนตกหนักกว่าที่คิด ที่บ่ตน้ำฝนจึงทำงานไม่หยุด

"ปกติคุณนักร้องเล็กงานก็โหมงครับ"

ท่าทางที่นั่งกอดอกหลับตาของอาชินนั้นดูก็รู้ว่าไม่ได้หลับจริงๆ ซางอีจึงพยายามชวนคุย

"หกลโหมง แต่ถ้ามีงานค้างก็ยี้ดเวลาออกไป"

"ผมก็คงจะต้องทำแบบนั้นสินะครับ"

"ถ้าไม่อยากจะทำก็ออกไป"

"ไม่ใช่ครับ ถ้าคุณนักร้องทำงานล่วงเวลา ผมก็จะทำด้วย"

"ไม่จำเป็น เวิร์เอีย"

แล้วบทสนทนาก็เป็นอันยุติ ซางอีไม่ชินกับการถูกเกลียดแบบนี้เลย เขาชักเริ่มสงสัยว่าทำไมอาชินถึงทำท่าจ้งเกลียดจ้งซ้งเขามากขนาดนี้ แต่ถ้าจะพูดให้ถูกก็คืออาชินเกลียดสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า 'ผู้ชาย' และคนที่เกลียดจริงๆ ตอนนี้น่าจะเป็นผู้ชายที่ชื่ออูซงฮู ซางอีชักสงสัยขึ้นมาตจิดๆ ว่าคนคนนั้นเป็นผู้ชายแบบไหนกันนะ ถึงได้ถูกเกลียดมากขนาดนี้

"คุณนักร้อง"

"เรียกทำไมนักร้อง"

"ผมอยากรู้ว่าผู้ช่วยผู้ชายคนก่อนหน้ายอนฮี ทำงานอยู่นานแค่ไหน เฮอร์อครับ"

"หนึ่งวัน"

"..."

"..."

"แล้ว...ผู้ช่วยผู้ชายที่อยู่ยาวนานที่สุดล่ะครับ"

"ห้าวัน"

"..."

โห ดูทำรยูอาชินจะเป็นคนเรื่องเยอะกว่าที่คิด แต่เยอะขนาดนี้ไม่ต้องไปบำบัดที่โรงพยาบาลประสาทเลยหรือนะ

ระหว่างติดไฟแดง ชางอิกก็เหลือบไปมองอาชินอีกครั้ง แล้วก็พบว่าอีกฝ่ายยังคงหลับตาอยู่เหมือนเดิม

"คุณนักร้องก็รู้จักยอนฮีล่วงหน้าอยู่แล้วไม่ใช่หรือครับว่าผู้ช่วยคนใหม่คือผู้ชาย"

"แล้วไง"

"ถ้าไม่พอใจ ก็ควรจะปฏิเสธแต่แรกสิครับ"

"พอใจ"

"ครับ?"

"บอกว่าพอใจงั้นละ"

โกหกก็เปล่าเนี่ย หรือเพราะเขาเป็นเพื่อนของยอนฮีก็เลยเกรงใจ ชางอิกรู้สึกใจชื้นขึ้นมาหน่อย

"เพราะผมเป็นเพื่อนยอนฮีหรือครับ"

"จะให้โอกาสแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว"

ชางอิกคิดว่าตัวเองควรจะได้ใจที่อาชินให้โอกาสเขามากกว่าผู้ช่วยผู้ชายคนอื่น ๆ

"...ได้ยินจากยอนฮีว่าคุณเกลียดผู้ชาย"

"รู้แล้วก็ดี"

อาชินขยับตัวเล็กน้อยก่อนจะลืมตาขึ้นมาสักครู่ แล้วหลับตาลงอีกครั้ง "ไฟเขียวแล้ว"

"เอ่อ ครับ"

พอรถออกตัวอีกครั้ง อาชินก็เคาะนิ้วราวกับกำลังคิดอะไรบางอย่าง จากนั้นก็ลืมตาแล้วมองออกไปที่นอกหน้าต่าง ตอนแรกเขาอยากจะได้ชางอิกออกไปทันที แต่เห็นว่าเป็นคนที่ยอนฮีแนะนำมา จึงอยากลองให้โอกาสสักครั้ง

"แค่รักษาระยะห่าง ไม่ต้องมาโดนตัว อย่างผ้าพันคอในที่หลังแค่ส่งให้เฉยๆ ก็พอ"

พอซางอี่พยักหน้า อาชินก็กระแอมเบาๆ รวากับเป็นการส่งสัญญาณว่ารับรู้แล้ว ระหว่างนั้นเนวิเกเตอร์ก็แจ้งว่าเหลืออีกครึ่งทางจะถึงที่หมาย ซางอี่จึงกระชับพวงมาลัยให้แน่นขึ้นแล้วกลับไปจดจ่ออยู่กับการขับรถ

ครั้นใกล้ถึงที่หมายอาชินก็ลืมตาขึ้นช้าๆ ซางอี่คิดว่าเจ้าตัวคงจะมาบ่อยมากจนกระทั่งได้เวลาใกล้จะถึงแล้ว จนถึงขณะนี้เขาก็ยังสงสัยว่าทำไมอาชินถึงได้เกลียดผู้ชายมากขนาดนี้ ซางอี่ได้แต่คิดวนไปวนมาพลางหาที่จอดรถ

"เฮ้อ ในที่สุดก็ต้องมาจนได้"

"ผมขอโทษนะครับ"

"รู้แล้วก็อย่าทำให้ต้องมาที่นี่อีก เพราะที่นี่มีไอ้ตัวต้นเหตุที่ทำให้ผมเป็นโรคเกลียดผู้ชาย"

"ครับ"

ได้ยินจากยอนฮึว่าอาชินอายุสี่สิบห้า แต่การพูดจาของอาชินกลับดูข่มซางอี่ที่อายุมากกว่าถึงสองปี เจ้านายน้อยผู้ร้ายกาจ ทำทำงานนี้จะไม่ง่ายเลย ลานจอดรถอยู่ไม่ไกลจากตัวอาคาร แต่เพราะฝนที่ตกหนักมากจึงควรต้องใช้ร่ม ในขณะที่ซางอี่หันไปหาร่มที่เบาะหลัง อาชินก็เปิดประตูรถอย่างรวดเร็ว

"บนรถไม่มีร่มหรือครับ"

"ไม่มี"

อาชินลงจากรถแล้วเดินฝ่าสายฝนไป ซางอี่จึงรีบลงจากรถแล้ววิ่งตาม

"รีบวิ่งสิครับ"

ฝนตกหนักแบบนี้ยังมีวเดินแอ้อระเหยอยู่ได้ ซางอี่หันหลังอาชินให้วิ่ง อาชินจึงหันขวับมามองด้วยความหงุดหงิดทันที ซางอี่ถึงนึกขึ้นได้ว่าเพิ่งได้รับ

คำเตือนมาหยกๆ ว่าห้ามโดนตัวอีกฝ่าย

ทันทีที่เปิดประตูสถานีตำรวจเข้าไป ความอบอุ่นจากด้านในก็กระทบร่างกายของอาชิน ตำรวจหลายนายกำลังรอคอยการมาของเขา ซึ่งหนึ่งในนั้นคืออูของอู พอเห็นอาชิน เขาก็ลุกขึ้นพรวดแล้วกางแขนออก

"เชิญครับ คุณนักสืบรยูอาชิน และ...คุณผู้ช่วย!"

แน่นอนว่าอาชินไม่มีทางให้ตัวเองถูกกอด เขาเดินเลียงของอูไปหาตำรวจหญิงเพื่อฟังสรุปรายงานคดี

"สวัสดีครับ ช่วยอธิบายคดีให้ผมฟังหน่อยนะครับ"

นี่สินะ รยูอาชินในภาคคดีที่ยอนฮีพูดถึง คิดแล้วข้างอีกฝั่งหันไปยิ้มให้ของอู ความสูงของคนคนนั้นพอๆ กับข้างอู แต่ของอูผอมกว่า หน้าตาก็ดี รูปร่างก็สมส่วน ถ้าไม่ได้เป็นตำรวจก็ไปเป็นนายแบบได้สบายๆ

"แหม อาชิน จ้างบอดีการ์ดมาซะด้วย"

นั่นคือประโยคแรกที่ของอูมองข้างอูแล้วพูดออกมา ข้างอูจึงยิ้มเขินๆ ก่อนเดินไปยังเก้าอี้ที่ถูกเตรียมเอาไว้ให้ เขารอให้อาชินนั่งก่อนแล้วจึงนั่งลงข้างๆ

แม้ระยะทางระหว่างลานจอดรถกับอาคารของสถานีตำรวจจะใกล้กัน ใช้เวลาเดินแค่แป๊บเดียวก็ถึง แต่เพราะฝนที่ตกหนักมาก สภาพของอาชินจึงเปียกม้อล่อม้อแล้ง ร่างเล็กๆ นั้นกำลังสั่นเทาราวกับลูกหมาหลงทาง แต่ข้างอูก็ไม่กล้าพูดอะไรออกไป ได้แต่มองอย่างเป็นห่วงอยู่เงียบๆ

เมื่อตำรวจหญิงนำกาแฟมาเสิร์ฟ อาชินก็ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน ภาคเวทดาของอาชินตามที่ยอนฮีบอกเป็นแบบนั้นนี่เอง ในเสี้ยววินาทีนั้นข้างอูแอบรู้สึกเสียดายที่ตัวเองเกิดมาเป็นผู้ชาย

ทันทีที่สายสืบของอูลุกขึ้นอธิบายรายละเอียดของคดี ข้างอูก็รีบเปิดเครื่องอัดเสียง

"คดีฆาตกรรมนี้เกิดขึ้นที่เขตคังฮยวง ฆาตกรฆ่าเหยื่อแล้วจงใจทิ้งศพเอาไว้ให้เห็น ศพถูกแทงตามร่างกายหลายแผล สาเหตุการเสียชีวิตคือ

เสียเลือดมาก ประวัติส่วนตัวของเหยื่อใส่ไว้ในเอกสารแล้ว นำไปอ่านที่สถานที่พบศพได้...ก่อนหน้านี้มีเหตุการณ์ฆาตกรรมที่คล้ายคลึงกันอยู่สองคดี โดยสิ่งที่คล้ายคือรูปแบบการฆ่าและตำแหน่งที่แทง ต่างกันแค่สถานที่พบศพ"

ของฮูว์ดคล่องมากราวกับเตรียมพร้อมที่จะรายงานให้อาซินฟังมานานแล้ว โลกของตำรวจคือการไล่ล่าคนร้าย แต่ตอนนี้ตำรวจกำลังขอความช่วยเหลือคนอื่นให้ช่วยตามหาตัวคนร้าย มันเป็นการกระทำที่เสียศักดิ์ศรีไม่มากก็น้อย แต่เพื่อจับตัวคนร้ายมาลงโทษให้ได้ 'ไม่ว่าวิธีไหนก็ต้องทำ'

"ดูเหมือนคนร้ายจะไม่ได้ฆ่าส่งเดช แต่วางแผนในเรื่องของเวลา วิธีการ และสถานที่เอาไว้ แคมเหยื่อที่ถูกฆ่าก็มีความสัมพันธ์กันด้วย นั่นคือทุกคนเคยเรียนโรงเรียนมัธยมปลายที่เดียวกัน...นายช่วยยืนยันเรื่องนี้หน่อยนะ อาซิน"

พอเห็นอาซินทำหน้างง ของฮูว์ดให้ชัดเจนขึ้น

"พวกเขาเคยเรียนโรงเรียนมัธยมปลายเดียวกับพวกเรา มันเป็นการจูงใจชัดๆ พวกเขาอาจเคยพัวพันในเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นที่โรงเรียนก็ได้"

อาซินทำหน้าที่เครียดทันที จากนั้นก็รีบเก็บเอกสารและรูปถ่ายของเหยื่อเข้าซองราวกับไม่อยากฟังอีกต่อไปแล้ว ซางอีจึงรีบปิดเครื่องอัดเสียง

"ที่เหลือผมจะเข้าไปดูในสถานที่พบศพครับ และตอนส่งตำรวจมาช่วยผม ช่วยส่งลิบตำรวจเอกยูนิจียอนมานะครับ ไม่เอาฮูว์ดของฮู"

"ได้ครับ"

หัวหน้าทีมสืบสวนรับปาก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)